

Jamsai Love Series Blacklist ปิดบัญชีลับฉีกกฎหัวใจให้เรารักกัน

ปยฟ้าย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0279-7

ภาพประกอบ พักตรปรีย์ เอี๋ยวศีริ (kappa) ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชซึ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล์ editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด 108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3 เว็บไซต์ www.ngiin.com

ราคา 139 บาท

ทักทาย

'คิดถึงมยองนังสักครั้งเมื่อไม่ได้คิดถึงใคร ทำตัวตามสบายแล้วเจอกันใน ความฝัน' อ๊ายยย >///< ไม่ได้ค่ะๆ เราต้องมาเจอกันในโลกแห่งความเป็นจริง เพราะวันนี้มยองนังได้เตรียมสิ่งดีๆ มามอบให้กับเพื่อนๆ อีกแล้วเช่นเคย ^-^ นั่นก็คือ 'Blacklist ปิดบัญชีลับฉีกกฎหัวใจให้เรารักกัน' ผลงานใหม่ล่าสุดของ ปุยฝ้ายที่จะหยุดหัวใจพวกเราวัยรุ่นให้มาร่วมลุ้นรักและร่วมไขเบื้องลับบางอย่างไป กับเหล่าตัวละครหลักในเรื่องกัน

โดยฉากหลังของเรื่องนั้นเกิดขึ้นภายในรั้วโรงเรียนมัธยมระดับท็อปแห่งหนึ่ง เชียวนะคะ แต่เชื่อมั้ยล่ะว่าในโรงเรียนดีๆ แบบนี้ กลับมีกลุ่มนักเรียนอันธพาล ตั้งแก๊งกันขึ้นมาในนามว่า Blacklist โอ้ T^T แค่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามกลุ่ม หัวใจมยองนังก็เต้นตุ๊มๆ ต่อมๆ ผสมอาการเกร็งแอนด์กลัวแล้ว (เว่อร์ซะ) ทว่า ดูเหมือนนางเอกของเราจะแอบกล้าแกร่งกว่ามยองนังอยู่หน่อยหนึ่งนะคะ เพราะ เธอยังกล้าที่จะท้าทายสายตากับหัวหน้ากลุ่ม Blacklist สุดหล่อ >///< อยู่บ้าง จะไรข้างนะคะ

อุ๊ย มยองนังซักเริ่มจะอยากรู้แล้วสิว่าบทสรุปของเขาและเธอจะเป็นยังไง งั้นเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เรามาปืนรั้วโรงเรียนเข้าไปตามติดชีวิตของพวกเขากัน เลยดีกว่าค่า รับประกันว่าเพื่อนๆ จะต้องได้พบกับบทสรุปที่เกินคาดเดาแน่ๆ ค่ะ ^^

> ด้วยไมตรีจิต สาวน้อยมยองนัง สำนักพิมพ์แล่มใส

สวัสดีจ้าทุกคนนน~ ปลายปีแล้วมาส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ด้วยนิยาย เล่มใหม่ของปุยฝ้ายกันดีกว่านะจ๊ะ ฮี่ๆ เรื่องนี้ลัดคิวขึ้นมาเขียนก่อน เพราะแรง บันดาลใจพุ่งกระลูดตอนนัดมีตติ้งกับเพื่อนสนิทสมัย ม.ปลาย ก็เลยนึกถึงเรื่อง แปลกๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นขึ้นมาได้จนนึกครึ้มอยากจะเอามาเล่าสู่กันฟังในรูปแบบ นิยายดูบ้าง (ถ้าอยากรู้ว่าแปลกยังไงก็ลองซื้อเรื่องนี้ไปอ่านดูนะจ๊ะ อิๆ ^^) เรื่องนี้ พักเหนื่อยจากองค์กรลับและบ่อนมาอยู่ในรั้วโรงเรียนกันบ้างเนอะ ส่วนใครที่ รอคอยหนุ่มๆ เซ็ตกาสิในกันอยู่ เร็วๆ นี้ได้เจอกันแน่นอนจ้า ^^v

ท้ายสุดนี้ก็ขอขอบคุณพี่ บ.ก. ที่อดทนรอคอยต้นฉบับแม้ว่าจะส่งเลตแค่ไหน ก็ตาม T/\T ขอบคุณคุณแม่ที่ช่วยสะกิดให้เลิกดูซีรี่ส์เมื่อเดดไลน์ใกล้เข้ามาทุกทีๆ (ฮ่าๆ) และขอบคุณเพื่อนๆ ม.ปลาย ทั้งห้องเดียวกันและห้องข้างเคียงที่มา ช่วยเติมเต็มประสบการณ์ดีๆ ร่วมกันตลอดสามปีเต็ม รวมถึงสิ่งดีๆ ที่มีให้แก่กัน ทั้งๆ ที่บางคนแทบจะไม่ได้คุยกันเลยด้วยซ้ำ หวังว่าทุกคนจะมีความสุขและ

ป.ล. เรื่องนี้ได้มีการดัดแปลงเนื้อหาจากเค้าใครงเดิมที่เป็น ประสบการณ์จริงไปค่อนข้างมาก และหากไปกระทบถึงใคร ก็อย่าถือสาหาความกันเลยน้ำ เพราะรัก (หรอก) จึงหยิบ เอาขึ้นมาเขียนถึงนะเออ หุๆ ^/\^ หัวหน้าแก๊งแบล็กลิสต์ ผลการเรียนต่ำเตี้ย พฤติกรรมเข้าขึ้นเสเพล มีดีเพียงอย่างเดียวคือหน้าตา เขาคือผู้ที่มีอิทธิพล (มีด) มากที่สุดในโรงเรียน เพียงแค่เขาปรายตามอง ทุกคนในกลุ่มก็กลัวกันจนหัวหด นักเรียนดีเด่นประจำโรงเรียน เรียนดี กิจกรรมเด่น พฤติกรรมยอดเยี่ยม จุดอ่อนคือทักษะทางด้านกีฬา จัดอยู่ในขั้นอ่อนแอถึงแย่มาก และจุดอ่อนนี้ก็เป็นลำเหตุ ที่ทำให้เธอต้องไปพัวพันกับพวกแบล็กลิลต์โดยบังเอิญ

ห็วหน้าห้องประจำห้องคิง เป็นเพื่อนสนิทกับกลุ่มของเมลอน เรียนดี กิจกรรมเด่น และเป็นหนึ่งในทีมสภานักเรียน ของโรงเรียน คอยช่วยเหลือและดูแลเมลอนทุกครั้ง ที่เกิดเรื่องขึ้นกับเธอ ลมาชิกแบล็กลิลต์ตัวหลัก เป็นมือซ้ายของทราพฟิค ไม่ค่อยพูดมาก แต่ถ้าพูดขึ้นมาทีก็ทำเอาน็อคไปตาม_ว กัน รู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับทราฟฟิค แต่ชอบอุบเงียบ ไม่ยอมบอกคนในกลุ่ม

สำนิกพิมพ์เจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสิงคมไทย

8

นิยามของกลุ่ม Blacklist 'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

Pretitle: We are Blacklist!

"รองเท้าเหยียบส้น! ไม่มีเสื้อสูทเครื่องแบบสวมทับ! เสื้อหลุดออก นอกกางเกง! กระดุมคอไม่ติด! เนกไทหลุดลุ่ย! นี่มันอะไรกันหา!!! >_<"

เสียงกราดเกรี้ยวเต็มไปด้วยโทสะรุนแรงของอาจารย์จินต์มณี ดังสนั่นขึ้นที่บริเวณระเบียงทางเดินที่เชื่อมต่อระหว่างตึกเรียนสายวิทย์ (ห้อง 1-8) และสายศิลป์ (ห้อง 9-15) ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกัน (เวลามอง จากด้านบนจะเห็นผังตึกเรียนเป็นรูปตัวยู)

ไม่มีอะไรจะทำให้สาวโสดวัย ทองอย่างอาจารย์จินต์มณีผู้ยึดมั่นใน เกียรติคุณอันทรงค่าของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์หงุดหงิดมากไปกว่า การได้เห็นไอ้พวกเด็กสวะที่อาจหาญถึงขั้นก่อตั้ง 'กลุ่มแบล็กลิสต์' ขึ้นมา เพื่อท้าทายอำนาจอาจารย์ในโรงเรียนนี้แต่งตัวผิดระเบียบกันอีกแล้ว!

เครื่องแบบของโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์เป็นสิ่งล้ำค่าดั่งเพชร น้ำงามควรค่าแก่การรักษาไว้ให้คงมั่น แต่ไอ้เด็กสารเลวพวกนี้กลับย่ำยี่ เครื่องแบบอันทรงเกียรติจนไม่เหลือชิ้นดี!

ทราฟฟิคเดินนำทีมมาพร้อมกับสมาชิกหลักอีกห้าคนที่เดินตาม กันมาอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะหยุดเผชิญหน้ากับอาจารย์จินต์มณีที่ ยืนจังก้าเตรียมพร้อมจะเล่นงานพวกเขาให้ตายตกกันไปข้าง ข้างตัวของ ทราฟฟิคขนาบข้างด้วยแอนดริวและไฮไลท์ซึ่งเป็นเสมือนมือขวาและมือซ้าย จิมเบ ไตเติ้ล และบรรทัดเดินตามอยู่ข้างหลังเสมือนเป็นทาสรับใช้ผู้ชื่อสัตย์
- -

ปลายนิ้วชี้ของเขายังคงเกี่ยวเสื้อสูทเครื่องแบบสีเทาที่วางพาดอยู่ บนใหล่ข้างซ้ายอย่างไม่สะทกสะท้านต่อน้ำเสียงกราดเกรี้ยวและดวงตาที่ ลุกท่วมด้วยเปลวเพลิงแห่งโทสะของอาจารย์จินต์มณี หนึ่งในทีมอาจารย์ ฝ่ายปกครองที่รับไม่ได้กับการแต่งกายท้าทายกฦระเบียบของพวกเขา

"อรุณสวัสดิ์ครับอาจารย์ เจอหน้าก็สวดอวยพรกันแต่เช้าเลย เหรอครับ" น้ำเสียงเนิบนาบหากจงใจยั่วยวนอยู่ในที่ทำให้อาจารย์สาว (เหลือน้อย) กัดฟันกรอดๆ

"พวกเธอ!"

"หน้าผมอยู่ระดับพอๆ กับสายตาของอาจารย์แท้ๆ แต่อาจารย์กลับ ก้มลงไปมองที่รองเท้าของผมก่อนเป็นอย่างแรก ผมว่ามันจะไม่ดูแปลกไป สักหน่อยหรือครับ – -+"

"เธอ!!! นี่เธอว่าครูตาต่ำเหรอ!!!"

"อาจารย์พูดเองนะครับ ไม่ใช่ผมพูด -_-a"

"- -^"

"หน้าผมมีให้มองไม่มองแต่กลับไปมองรองเท้า - -+"

อาจารย์จินต์มณีได้แต่ข่มความโกรธเอาไว้ในใจและพยายามตั้งสติ รับมือกับพวกเขา

ทุกครั้งที่เจอกับพวกแบล็กลิสต์ ถ้าใต้ตอบแบบไม่ระวังก็มีสิทธิ์จะ ถูกน็อคด้วยคำพูดเรียบๆ แต่แฝงนัยเชือดเฉือนลึกซึ้งของหัวหน้ากลุ่มอย่าง ทราฟฟิคเอาได้ง่ายๆ

"หี!!! สมควรแล้วที่เด็กเสเพลไม่เอาไหนอย่างพวกเธอจะต้องไปอยู่ ห้องหก! ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าห้องนั้นมันเป็นศูนย์รวมกากเดนของ โรงเรียน!!!"

BL

1.412.6171

"แล้วนี่พวกเธอไม่มีเรียนหรือไง ถึงได้มาร่อนโชว์ความเลวไปทั่ว โรงเรียนแบบนี้! >()<!"

"อ้อ หรือว่าเรียนแล้วมันไม่เข้าหัว ก็เลยต้องมาเดินล้างพื้นที่ เมมโมรี่คับบ้คยบิดใบสมองก่อบจะกลับเข้าไปเรียบใหม่"

11

พวกเขาไม่ตอบ แต่กลับยืนทำหน้าตายเสมือนหนึ่งว่าอาจารย์ จินต์มณีเป็นเพียงไรฝุ่นที่ลอยละล่องไปมาอยู่ในอากาศ เป็นเหตุให้อาจารย์ จินต์มณีจำต้องหาเรื่องพูดต่อไปเพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกเสียหน้าไปมากกว่านี้

"ฮึ! ทำเป็นมีตัวย่อ BL เป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่ม ฉันว่ามันน่าจะ ย่อมาจาก Bad Label* มากกว่าล่ะมั้ง เพราะเห็นพวกเธอทีไร ฉันก็รู้สึก เหมือนเห็นสัญลักษณ์ของความชั่วช้ามาลอยอยู่ตรงหน้า!!!"

อาจารย์จินต์มณีใช้ปลายนิ้วเขี่ยเนกไทข้องทราฟฟิคที่มีเข็มกลัด ตัวย่อ BL ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มแบล็กลิสต์ขึ้นมาด้วยท่าทางรังเกียจ ก่อนจะเหยียดมุมปากขึ้นอย่างดูแคลน

แปะ แปะ แปะ ทราฟฟิคตบมือเบาๆ อย่างมีมาด

"อาจารย์ดูจะเข้าใจคอนเซ็ปต์กลุ่มของผมดีนะครับ" สีหน้านิ่งเฉย ไม่สะทกสะท้านของเขาทำให้อาจารย์จินต์มณีโกรธจนควันออกหูไม่ต่างจาก กาต้มน้ำที่กำลังเดือดพล่าน

"หุบปากโสมมของเธอเดี๋ยวนี้นะธิปก** !!! กล้าดียังไงมาต่อปากต่อคำ กับครูแบบนี้!!!"

"อาจารย์พูดกับผมหรือครับ -_-?"

"ไม่แปลกใจเลยจริงๆ ว่าทำไมเธอถึงได้ใง่ทั้งในและนอกตำรา ฉัน เรียกชื่อเธอ ก็ต้องพูดกับเธอสิ! -_-!!!"

"แต่อาจารย์ไม่ได้บอกนามสกุลนี่ครับ -_-^"

"=()="

10

^{*} แปลว่า ยี่ห้อ สัญลักษณ์

^{**} หมายถึง ผู้เป็นใหญ่ ผู้เป็นหัวหน้า

"ในโรงเรียนนี้มีคนซื่อ 'ธิปก' ตั้งกี่คน บางทีอาจารย์อาจจะกำลัง พูดถึง 'ธิปก' อื่นที่ไม่ใช่ผมก็ได้ใครจะไปรู้"

"=()=!"

ณ เวลานี้อาจารย์จินต์มณีอยากจะกรีดร้องออกมาให้สมกับความ คับแค้นที่สุมแน่นอยู่ในอก ทว่า...สุดท้ายก็ทำได้เพียงแค่สูดลมหายใจ เข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์ เพราะกลัวจะเสียภาพพจน์อาจารย์ฝ่ายปกครอง ไปมากกว่านี้

"พวกเกค!!!"

"ผม ธิปก ยศบารบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นคราวหน้าคราวหลังก็ช่วย เรียกชื่อผมพร้อมนามสกุลด้วยนะครับ ผมจะได้รู้ว่าอาจารย์หมายถึงผม" ท่าทางยียวนกวนอารมณ์อย่างมีชั้นเชิงของเขาทำเอาเส้นความอดทนของ อาจารย์จินต์มณีขาดผึงลงในทันที!

"=()=;" >> สีหน้าของทุกคนที่ต้องทนฟังเสียงกรีดร้องโหยหวนของ อาจารย์จินต์มณี

"แก! ไอ้เด็กเลว! ฉันไม่มีทางเสียปากเรียกชื่อกับนามสกุลเต็มๆ ของ แกนรอก!!!"

"รบกวนอาจารย์ช่วยระวังคำพูดหน่อยนะครับ มาเรียกเด็กนักเรียน ว่า 'แก' แบบนี้ สมาชิกกลุ่มผมแต่ละคนสภาพจิตใจไม่ค่อยแข็งแรง เดี๋ยว พวกมันจะตกใจจนเป็นลมกันไปซะก่อน" ทราฟฟิคเอ่ยหน้าตาย ในขณะที่ สมาชิกคนอื่นๆ กำลังกลั้นยิ้มแห่งความสะใจเอาไว้อย่างยิ่งยวด ทว่าก็ ไม่อาจรอดพ้นสายตาเรดาร์ของอาจารย์จินต์มณีไปได้

"แก! เอ๊ย เธอ! ไอ้เด็กไร้มารยาท! อย่าหวังเลยว่าฉันจะเรียกชื่อพร้อม นามสกุลของเธอให้ปากฉันต้องเป็นอัปมงคล เมื่อไหร่ที่ฉันเรียก 'ธิปกเลว' ก็จงรู้ไว้ซะว่าฉันหมายถึงเธอ!!!"

"ผมก็ชื่อ 'ธิปก' นะครับอาจารย์" จิมเบซึ่งเปรียบเสมือนเบ๊ประจำ กลุ่มเอ่ยแทรกขึ้นพร้อมกับส่งยิ้มล้อเลียนท้าทายอำนาจอาจารย์ฝ่ายปกครอง อย่างอาจารย์จินต์มณี

หมอนี่กล้าซ่าส์เฉพาะเวลาที่มีทราฟฟิคอยู่ด้วยเท่านั้น -_-a ถ้า เมื่อไหร่ที่ไม่มีหัวหน้าทีมอย่างทราฟฟิคคุ้มกะลาหัว เมื่อนั้นก็จะกลายเป็น หมาหงอยไปในทันที T^T

"ได้! งั้นเธอเป็น 'ธิปกเลว' "

12

"T/\T"

"ส่วนเธอ! เป็น 'ธิปกเลวกว่า!' " ว่าพร้อมกับจิ้มนิ้วลงไปบนปกเสื้อ ของทราฟฟิคอย่างดูแคลน

"ตกลงตามนั้นนะครับอาจารย์ เมื่อไหร่ที่ 'อาจารย์จินนี่' เรียกผมว่า 'ธิปกเลวกว่า' ผมจะหันกลับไปหาอาจารย์ทันทีเลย"

"กรี๊ดดดดดดดดดดดด!!!!!!!!! เธอ! ไอ้เด็กชั้นต่ำ! ไอ้เด็กขาดการอบรม! กล้าดียังไงมาเรียกฉันว่า 'จินนี่!' ชื่ออย่างกับ...อย่างกับหมา!!! T^T"

"อ้าว อาจารย์ไม่ได้ชื่อจินนี่หรอกเหรอครับ หรือว่าผมจะเข้าใจอะไร ผิดไป"

"ฉันชื่อ 'จินต์มณี ระเบียบตรง!' ไม่ใช่จินนี่!"

"เสียใจด้วยนะครับอาจารย์ พอดีว่าสมองผมไม่ค่อยดีเท่าใหร่ จำยาก แล้วก็ลืมยากด้วย -_-^"

"คอยดูเถอะ! ฉันจะเอาเรื่องนี้ไปบอกอาจารย์วันเผด็จ (อาจารย์หัวหน้า ฝ่ายปกครอง) พวกเธอทั้งหกคนจะต้องถูกทำทัณฑ์บน ข้อหาพูดจาล่วงเกิน อาจารย์!!!"

"เชิญตามสบายครับ"

"=()=;"

"ว่างๆ ก็อย่าลืมเซ็กหลอดเสียงซะบ้างนะครับอาจารย์ พวกผม ฟังเสียงกรี๊ดของอาจารย์บ่อยๆ แล้วเป็นห่วงแทน" แอนดริวซึ่งเป็นเสมือน หนึ่งมือขวาของทราฟฟิคเอ่ยเสียงเย้ย

"พวกเธอ!"

"แล้วเจอกันที่ห้องปกครองนะครับ...อาจารย์จินนี่~" ว่าจบ 'ธิปก เลวกว่า' พร้อมด้วยสมาชิกหลักอีกห้าคนก็เดินผ่านหน้าอาจารย์จินต์มณี ไปโดยไม่มีใครคิดจะจัดระเบียบเครื่องแต่งกายที่ผิดระเบียบตั้งแต่หัวจรดเท้า เลยสักคนเดียว ปล่อยให้อาจารย์จินต์มณียืนโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงอยู่ตรงนั้น ต่อไปตามลำพัง

"คอยดูเถอะ ไอ้พวกเด็กสารเลว อย่าหวังเลยว่าพวกเธอจะรอดพ้น มือฉันไปได้ง่ายๆ!!!"

> ทราฟฟิค แอนดริว ไฮไลท์ จิมเบ ไตเติ้ล และบรรทัด สมาชิกหลักทั้งหกคบ

ที่เปรียบเสมือนเสาหลักของ 'แบล็กลิสต์' กลุ่มนักเรียนชายที่รวมตัวกันขึ้นมาภายใต้สโลแกนที่ว่า...

'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ!!!'

และนี่...ก็เป็นเพียงตัวอย่างพฤติกรรม (ด้านเลว) เล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา ที่เกิดขึ้นเป็นประจำจนอาจเรียกได้ว่าเป็น 'กิจวัตร' ประจำวัน อย่างหนึ่งของพวกเขา

บทน้ำ

เจาะลึกเบื้องหลังกลุ่ม Blacklist

กลุ่มแบล็กลิสต์ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 255X สัญลักษณ์ประจำกลุ่มคือ อักษร BL ซึ่งเป็นตัวย่อของ Blacklist โดยมีทราฟฟิค (ดำรงตำแหน่ง หัวหน้ากลุ่มแบล็กลิสต์รุ่นที่ 1) และกลุ่มนักเรียนชายที่มีอุดมการณ์

4.4

ตรงกันว่า 'กฎของโรงเรียนมีไว้เพื่อแหก' เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดตั้งกลุ่มนี้ ขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อท้าทายอำนาจของอาจารย์ฝ่ายปกครองและ พวกสารวัตรนักเรียน รวมทั้งประกาศความเป็นอิสระ ไม่ขึ้นตรงต่อ กฎระเบียบของโรงเรียนที่พวกเขามองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ

และหากคุณอยากรู้ว่านักเรียนชายที่เดินสวนกับคุณที่ระเบียง ทางเดินหรือที่โรงอาหารเป็นหนึ่งในแบล็กลิสต์หรือเปล่า ให้ลองสังเกตที่ เนกไทของพวกเขาดู...สมาชิกแบล็กลิสต์ทุกคนจะมีเข็มกลัดตัวย่อ 'BL' ซึ่ง เป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มติดอยู่บนเนกไท

กลุ่มแบล็กลิสต์เป็นศูนย์รวมของนักเรียนชายทุกระดับชั้นใน 'โรงเรียน มัธยมปลายเอกอนันต์' ที่ต้องการความเป็นอิสระ ไม่ต้องการอยู่ใน กฎระเบียบ รักในการโดดเรียน แต่งตัวผิดระเบียบ และอีกสารพัดรูปแบบ ของการทำตัวนอกกรอบ ไม่ใช่แค่พฤติกรรมเท่านั้นที่ย่ำแย่ ผลการเรียน ของพวกเขาส่วนใหญ่ก็ค่อนข้างแย่ถึงแย่มากด้วยเช่นกัน เข้าคอนเซ็ปต์ 'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ' โดยแท้จริง!!!

เครือข่ายของพวกเขาแทรกซึมอยู่ทั่วทั้งโรงเรียน สมาชิกของพวกเขา แทรกซึมอยู่แทบจะทุกห้องและทุกระดับชั้นเสมือนรากแก้วแห่งความ ชั่วร้ายที่ซอนไซไปทั่ว ตัดรากถอนโคนยังไงก็ไม่มีวันหมดสิ้น สมาชิก แบล็กลิสต์แทบจะทุกคนต่างถูกขึ้นบัญชีดำในทะเบียนความประพฤติของ ฝ่ายปกครอง ด้วยเหตุผลสารพัดรูปแบบ อาทิเช่น ผลการเรียนย่ำแย่จนเกิน เยียวยา มาสาย โดดเรียน ทำเสียงดังรบกวนห้องข้างเคียงที่ต้องการสมาธิ ในการเรียน สร้างความวุ่นวายในห้องน้ำอาจารย์ ฯลฯ

แม้พวกเขาจะดูเลวร้าย ไม่เอาไหนในสายตาอาจารย์หลายๆ ท่าน และนักเรียนหลายๆ คน (โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ห้องคัด* ทั้งหลายที่ มองพวกเขาดูดีกว่าถังขยะเปียก กทม. แค่หน่อยเดียวเท่านั้น -_-^) แต่ ก็ยังมีนักเรียนหญิงอีกเป็นจำนวนมากที่หลงใหลคลั่งไคล้พวกเขาถึงขั้น ตั้งกลุ่มแฟนคลับขึ้นมาและติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของพวกเขา

^{*} ห้องของนักเรียนที่มีผลการเรียนเป็นลำดับต้นๆ ของโรงเรียน ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนธรรมดา จะถูกจัดไปอยู่ห้องคละ

ชนิดที่เรียกว่าไม่ให้พลาดแม้สักวินาทีเดียว

และกว่าจะมาเป็น 'กลุ่มแบล็กลิสต์' อย่างที่เห็นกันทุกวันนี้ เรื่องมัน ก็มีอยู่ว่า...

| | We are Blacklist!!!

โรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์เป็นโรงเรียนมัธยมปลายเก่าแก่ที่ก่อตั้งมานานกว่าสี่สิบปี ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นโรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดใน ประเทศไทย เนื่องจากสถิติที่ผ่านๆ มานักเรียนที่จบจากโรงเรียนแห่งนี้ สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศได้เป็นจำนวนมากที่สุด เมื่อเทียบกับโรงเรียนแห่งอื่นๆ แต่...นั่นไม่ได้หมายความว่านักเรียนทุกคน ของที่นี่จะเป็นนักเรียนที่ดีไปเสียทุกคนหรอกนะ =_= เพราะนอกจากจะมีการจัดสอบเพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีผลการเรียนยอดเยี่ยมเข้ามาแล้ว ก็ยัง มีพวกเด็กฝากเด็กเส้นทั้งหลายแหล่ที่อาศัยว่าเกิดมาในครอบครัวรวยแต่ดัน ไม่มีสมองและไม่ตั้งใจเรียนแต่อยากจะเข้ามาอยู่ในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เอาไว้ประดับบารมีเข้ามาทำตัวเป็นภาระหนักอึ้งให้กับโรงเรียนด้วย

ซึ่งแน่นอนว่าฉันไม่ใช่หนึ่งในจำนวนนั้นแน่ๆ เพราะคะแนนสอบเข้า ของฉันสูงเป็น 'อันดับที่สาม' ของโรงเรียน ฟังดูเหมือนฉันจะเป็นพวก บ้าเรียน ไม่สนใจอะไรเลยนอกจากก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ แต่จริงๆ แล้ว มันไม่ใช่แบบนั้นหรอก -_-a ในชั่วโมงเรียนฉันก็ยังแอบเม้าท์ แอบกินขนม เหมือนคนอื่นๆ นั่นแหละ =()= ไม่ได้ตั้งใจเรียนสุดกู่อย่างที่หลายๆ คนเข้าใจ

โดยปกติแล้วฉันอ่านหนังสือก่อนสอบแค่วันเดียวเท่านั้น เพียงแต่ฉัน เป็นคนที่เรียนรู้ได้เร็วก็เลยไม่จำเป็นต้องใช้เวลาในการอ่านหนังสือ เตรียมสอบมากเท่ากับเพื่อนๆ ในห้องที่ทำตารางอ่านหนังสือล่วงหน้ากัน เป็นเดือนๆ =()=

วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศและมีการประกาศผลการจัดห้องเรียนให้ได้

ทราบก่อนที่จะเปิดเรียนในอาทิตย์หน้า

46

โชคดีมากจริงๆ ที่เพื่อนๆ ในกลุ่มฉันอีกสามคน (ผักกาด แครอท และออเร้นจ์) ที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่สมัย ม.ต้น ก็สอบเข้าที่นี่ได้ แถม ยังได้เรียนอยู่ห้อง 4/1 เหมือนกับฉันอีกด้วย ^^

อันที่จริงพวกฉันก็พอจะรู้อยู่แล้วล่ะว่าน่าจะได้เรียนห้องเดียวกัน เพราะผลคะแนนตอนสอบเข้าของพวกเราทั้งสี่คนก็ออกมาใกล้เคียงกัน อยู่แล้ว นอกจากเพื่อนชี้ทั้งสามคนของฉันแล้ว ก็ยังมี 'ไวกิ้ง' ซึ่งจบมาจาก โรงเรียนเดียวกับพวกฉันด้วยอีกคนที่สอบเข้าที่นี่ได้

พูดถึงไวกิ้ง หมอนี่น่ะเก่งไปเสียทุกเรื่อง...เรียนดี กีฬาเด่น กิจกรรม เป็นเลิศ และมีภาวะผู้นำสูงอย่าบอกใคร ผู้หญิงส่วนใหญ่มักจะมองว่า เขาเท่และแสนเพอร์เฟ็กต์ แต่สำหรับพวกฉันแล้ว หมอนี่ก็แค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่งที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เฮไหนเฮนั่นได้ทุกที่ทุกเวลา

ไวกิ้งไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับพวกฉัน เพียงแต่สนิทกันเป็นการส่วนตัว เพราะเรียนอยู่ห้องเดียวกันมาตลอดสามปีเต็ม (ตั้งแต่ ม.า ยัน ม.3) และ สมัยที่เขาเป็นหัวหน้าห้อง (ควบตำแหน่งประธานนักเรียนอีกหนึ่งตำแหน่ง ตอน ม.3) ก็จะมีฉันซึ่งเป็นรองหัวหน้าห้องและเพื่อนๆ ในกลุ่มของฉัน อีกสามคนคอยช่วยงานต่างๆ ของห้องและของโรงเรียนมาโดยตลอด

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้พวกเราสนิทกันจนไม่มีอะไรจะต้องเกรงใจกัน จีกแล้ว

จากการคาดเดา ฉันว่าหมอนี่น่าจะได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าห้อง ห้อง 4/1 ของพวกเราอีกเหมือนเดิมอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะอาจารย์ จินต์มณี อาจารย์ที่ปรึกษาห้องฉันดูจะเป็นปลื้มหมอนี่เอามากๆ เนื่องจาก คะแนนสอบเข้าของเขาสูงเป็นอันดับหนึ่ง ซ้ำยังมีโล่เกียรติคุณสารพัดสาขา การันตีความสามารถทั้งด้านกีฬาและกิจกรรมสมัยที่เขาเรียนอยู่ ม.ต้น คีกต่างหาก

ไวกิ้งเป็นหนุ่มเนื้อหอม ป็อปปูล่าร์ทั้งในและนอกห้อง เป็นขวัญใจ ของพวกรุ่นน้องมาโดยตลอด แต่...ทุกวันนี้หมอนี่ก็ยังคงไม่มีแฟน เพราะ เป็นพวกบ้ากิจกรรมจนไม่มีเวลาให้ผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น -_-+ "ได้ข่าวว่าพวกพี่ ม.6 ทาบทามแกไปทำงานให้สภานักเรียนเหรอไว" ฉันถามระหว่างที่พวกเรากำลังเดินลงมาจากห้องประชุมใหญ่ที่ใช้จัดกิจกรรม ปฐมนิเทศ

"ใช่ พี่เขามาชวนให้ไปเป็นกรรมการนักเรียนน่ะ แล้วฉันก็รับปาก เขาไปแล้วด้วย เพราะฉะนั้นพวกแก่สี่คนก็กรุณาเคลียร์ตัวเองให้ว่างด้วย เพราะฉันมีงานจะให้พวกแก่ช่วยทำอีกเยอะแยะเลย ^^;"

อันที่จริงอันก็ไม่ค่อยแปลกใจสักเท่าไหร่หรอกที่ไวกิ้งจะถูกทาบทาม ให้ไปทำงานให้สภานักเรียนตั้งแต่ยังไม่เปิดเทอม เพราะรุ่นพี่ ม.5 และ ม.6 หลายคนที่จบมาจากโรงเรียนเดียวกับพวกอันต่างก็รู้ดีว่าไวกิ้งเป็นเด็ก กิจกรรมตัวยงและคลุกคลีอยู่กับงานสภานักเรียนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

"โห นี่แกกะจะไม่ให้พวกฉันได้พักเหนื่อยบ้างอะไรบ้างเลยหรือไง หาไว...เฮ้ยยย~ แกจะดึงผมฉันทำไมวะเนี่ยไอ้ไวไวควิก!!!" ผักกาดโวยวาย ขึ้นมาเป็นคนแรกและจัดการเปลี่ยนชื่อของเขาเป็นไวไวควิกอย่างถือวิสาสะ ทันทีที่ไวกิ้งแกล้งกระตุกผมของยัยนี่เบาๆ ด้วยความหมั่นไส้ =()=

"ใครใช้ให้แกมาเรียกฉันว่าไวไวควิกวะ ไอ้ผักเก่านี่"

"ฉันชื่อผักกาด ไม่ใช่ผักเก่าเฟ้ย! -_-+" ผักกาดหันไปถลึงตาใส่ หมอนี่อย่างไม่จริงจังนักก่อนจะหันมาพูดใน้มน้ำวฉัน

"เมลอน แกเลิกช่วยงานไอ้ไวสักทีเถอะ ช่วยจนมันเสียนิสัยแล้วเนี่ย เอะอะมีงานอะไรก็มาโยนให้พวกเราช่วยตลอดเลย -_-+"

"ถ้าพวกเราไม่ช่วยแล้วใครจะช่วยมัน แกก็น่าจะมองออกนะว่า เพื่อนใหม่ในห้องเราแต่ละคนน่ะดูท่าทางตั้งใจเรียนกันซะขนาดนั้น จะมี สักกี่คนที่จะยอมเจียดเวลามาทำกิจกรรม" ฉันว่าไปตามเหตุผล ในขณะที่ แครอทกับออเร้นจ์ก็พยักหน้าหงึกหงักเป็นทำนองว่าเห็นด้วยกับฉัน

อันที่จริงการทำกิจกรรมมันก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไรถ้าแบ่งเวลาเป็นนะ เพราะส่วนใหญ่คนที่ไม่ชอบยุ่งกับกิจกรรมในโรงเรียนอาจจะเป็นเพราะ ไม่มีโอกาสได้ทำ หรือไม่ก็กลัวจะเสียการเรียนก็เลยเลือกที่จะตั้งหน้า ตั้งตาเรียนอย่างเดียว

"ถ้าแกไม่ช่วยมันแล้วใครจะช่วย" แครอท สาวเรียบร้อยประจำกลุ่ม

BL

18

เอ่ยขึ้น ยัยนี่น่ะเหรอ เห็นเงียบๆ ติ๋มๆ แบบนี้ แต่ถ้าสนิทกันแล้วเวลาอยู่ ในกลุ่มนี่บ้าบอสติแตกอย่าบอกใคร

้ "มีงานให้ทำก็ดีแล้วจะได้ไม่ว่างไง ไม่อย่างนั้นแกก็จะเอาแต่ใช้ เวลาว่างมาพูดนู่นพูดนี่ไม่หยุดจนพวกฉันปวดหัวนะผักกาด" ออเร้นจ์ สาวหมวยน่ารักประจำกล่มว่าบ้าง

ออเร้นจ์เป็นพวกไม่ชอบพูดอะไรมากมาย แต่เวลาพูดที่มักจะมีอะไร เด็ดๆ เสมอ ถ้าเป็นผู้ชายก็เข้าข่ายพูดน้อยต่อยหนักนั่นแหละ นอกจากนี้ ยัยนี่ยังวาดรูปเก่งมากและมีหัวทางด้านงานศิลป์ทุกชนิดจนฉันอดเสียดาย แทนไม่ได้ที่ออเร้นจ์เลือกจะเรียนสายวิทย์แทนที่จะไปเรียนสายศิลป์ เพียง เพราะอยากเรียนห้องเดียวกับพวกฉันเหมือนเดิม

"เฮ้อ~ ทำไมพวกเราถึงต้องมาเรียนที่เดียวกับไอ้ไวอีกล่ะเนี่ย~ แกก็รู้ไม่ใช่เหรอว่าไอ้ไวน่ะมันบ้าพลังขนาดไหน มันทำกิจกรรมเยอะกว่าเรียน ซะอีก T^T" ผักกาดโอดครวญก่อนจะหันมาดึงแขนเสื้อฉันเหมือนจะหาพวก

....

"คะแนนเสียงสามต่อหนึ่ง สรุปว่าพวกแกลี่คนตกลงช่วยงานฉัน เหมือนเดิมนะ ^^" ไวกิ้งบอกพลางหันไปยิ้มเย้ยใส่ผักกาดที่แยกเขี้ยวใส่ หมอนั่นด้วยความหมั่นไล้

ไวกิ้งกับผักกาดชอบแหย่กันเป็นกิจวัตรอยู่แล้ว แล้วก็เพราะไอ้ความ ชื่อๆ ใสๆ พูดอะไรไม่ค่อยจะคิดหน้าคิดหลังของผักกาดเนี่ยแหละทำให้ ยัยนี่มักจะถูกเพื่อนๆ ในห้องรุมแกล้งอยู่บ่อยๆ และ...

พื้ว~ ตึง!!!

ฟื้ว~ พรืด~

ตึง! โครม!!!

เสียงเหมือนล้อของอะไรบางอย่างครูดไปตามพื้นถนนในโรงเรียน รวมถึงเสียงให่เชียร์ของพวกผู้ชายและเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่งของพวก ผู้หญิงที่ดังประหนึ่งยกเวทีคอนเสิร์ตมาตั้งอยู่ในรั้วโรงเรียนซึ่งดังมาจาก กลุ่มนักเรียนที่มุงดูอะไรสักอย่างกันบริเวณถนนหน้าหอประชุมโรงเรียน เป็นเหตุให้ฉันและเพื่อนๆ หันไปมองที่มาของเสียงนั้นด้วยความสงสัย "นั่นเขามุงดูอะไรกันน่ะ -_-?" ฉันถามขึ้นมาลอยๆ พลางเขย่งตัว ขึ้นมคง

และก็ทันได้เห็นอยู่แวบหนึ่งว่ามีพวกผู้ชายที่ใส่เครื่องแบบของโรงเรียน เราในสภาพที่...ไม่ค่อยจะเรียบร้อยสักเท่าไหร่ -_-+ (เสื้อสูทไม่ใส่ เนกไท หลุดลุ่ย และเสื้อก็หลุดออกนอกกางเกง) กำลังกระโดดลอยตัวโชว์ท่า โลดโผนบนแผ่นสเก็ตบอร์ดอย่กลางอากาศ

"พวกแบล็กลิสต์" ไวกิ้งเอ่ยเสียงเรียบ "ชื่อ"

"พวกนี้รวมตัวกันเพื่อท้าทายกฎระเบียบของโรงเรียน สมาชิกหลักๆ เล่นสเก็ตบอร์ดเก่งขั้นเทพกันทุกคน เพราะนั่นเป็นความสามารถพิเศษ เพียงอย่างเดียวที่พวกมันพอจะงัดออกมาโชว์ได้ -_-+" เขาบอกอย่างคนที่ รู้ข้อมูลเป็นอย่างดี ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเพราะตอนนี้เขาเป็นหนึ่งใน สมาชิกสภานักเรียน และคาดว่าทันทีที่หมอนี่รับปากร่วมทีมสภานักเรียน กับพวกรุ่นพี่ไปแล้ว เขาก็คงจะได้มีโอกาสเข้าประชุมกับพวกอาจารย์ ฝ่ายปกครองเพื่อรับรู้เรื่องราวและปัญหาต่างๆ ที่ต้องแก้ไข รวมถึง เรื่องราวเกี่ยวกับกลุ่มแก๊งทั้งหลายในรั้วโรงเรียนอย่างละเอียดเพื่อเตรียม รับมือกับสิ่งเหล่านี้ในวันเปิดภาคเรียน

"อ้อ อันนี้ฉันพอจะได้ยินมาบ้างเหมือนกัน"
"เห็นผู้ชายผมสีดำ ตัวสูงๆ ตาดุๆ คนนั้นมั้ย..."
"อื้ม -_-^"

"นั่น 'ทราฟฟิค' เป็นหัวหน้ากลุ่มแบล็กลิสต์"

"ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเอาตัวไปเฉียดใกล้มัน เพราะแฟนคลับมัน เยอะมาก ดีไม่ดีจะโดนแฟนคลับมันเขม่นเอาได้"

"ส่วนคนที่หน้าเรียวๆ ผิวสีแทนที่ยืนประกบอยู่ข้างๆ หมอนั่นชื่อ 'แคนดริว' "

BL

"คนที่หน้าขาวๆ คิ้วเข้มๆ เหมือนญี่ปุ่นนั่นชื่อ 'ไฮไลท์' จากข้อมูล ที่ได้มา...สามคนนี้มีอิทธิพลมากที่สุดในกลุ่ม"

"..."

"ส่วนผู้ชายผมสีน้ำตาลแดงที่กำลังคุยเล่นอยู่กับผู้หญิงผมยาวๆ ตัวเล็กๆ คนนั้นชื่อ 'ไตเติ้ล' หมอนี่เป็นเพลย์บอยตัวพ่อประจำกลุ่ม จีบดะ ไปทั่ว มีกิ๊กอยู่ทั่วทุกหนแห่งทั้งในและนอกโรงเรียน รูปหล่อ พ่อรวย ถ้าจำ ไม่ผิดรู้สึกว่าจะมีเชื้อเจ้าด้วยนะ เหมือนว่าตระกูลของมันเป็นตระกูล เก่าแก่ที่เกี่ยวพันกับพวกราชวงศ์อะไรทำนองนั้น"

"เฮ้ย~ อุตสาห์เกิดมาในตระกูลสูงส่ง แต่กลับมารวมกลุ่มกับคน พวกนี้เนี่ยนะ เสียของจริงๆ -_-+"

"ของแบบนี้มันเกี่ยวกั้บเรื่องชาติตระกูลที่ไหนกันเล่า -_- อ้อ แล้ว ก็...ผู้ชายผมสืบลอนด์ ท่าทางดูซื่อๆ เช่อๆ ชื่อ 'บรรทัด' หมอนี่ตั้งใจเรียน กว่าคนอื่นๆ ในกลุ่ม แต่โชคร้ายที่หัวไม่ค่อยดีเท่าไหร่"

...

"ส่วนผู้ชายผมสีช็อกโกแลตที่เดินถือสเก็ตบอร์ดตามหลังทราฟฟิค ต้อยๆ เป็นหมาหงอยชื่อ 'จิมเบ' "

"แล้วไอ้พวกคนอื่นๆ ที่ยืนมุงอยู่ทั้งหมดนั่นล่ะ...อย่าบอกนะว่า..."

"ใช่ ไอ้พวกที่ยืนอยู่ตรงนั้นทุกคนคือแบล็กลิสต์ สังเกตไม่ยากเลย ที่เนกไทของไอ้พวกนั้นจะมีเข็มกลัด BL ติดอยู่ทุกคน"

"หะ...หา? O_O! ทั้งหมดเลยเหรอ ทำไมมันถึงได้เยอะขนาดนี้"

ให้ตายเถอะ ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเห็นกลุ่มแก๊งที่มีสมาชิกเยอะ มากขนาดนี้มาก่อนเลย

"นี่ยังมากันไม่ครบนะ ถ้ารวมตัวกันครบทีมล่ะก็ ฉันว่าเกินร้อยคน แน่ๆ"

"น่ากลัวชะมัด T^T"

พวกเขารวบรวมสมาชิกมากขนาดนี้ได้ยังไงกันนะ หรือว่า...

"หมอนั่นเป็นลูกหลานเจ้าของโรงเรียนเหรอ -_-?"

"แกหมายถึงทราฟฟิค?"

"คื้อ"

"เปล่า"

"แล้วคนอื่นๆ ในกลุ่มล่ะ"

"ก็เปล่าอีกนั่นแหละ - -"

"อ้าว!!! +()+?" ฉันและเพื่อนๆ อีกสามคนร้องออกมาพร้อมกันโดย ไม่ได้นัดหมาย

"ในแบล็กลิสต์ไม่มีใครเป็นลูกหลานเจ้าของโรงเรียนทั้งนั้น -_-^"

"แล้วทำไมพวกมันถึงได้กล้ำตั้งกลุ่มขึ้นมาท้าทายอำนาจโรงเรียน แบบนี้ล่ะ"

"ความพอใจส่วนตัว แนวป่ะล่ะ -_-;"

"- -^^"

เหอะๆ ฉันล่ะไม่เข้าใจความคิดของไอ้คนพวกนี้จริงๆ พวกเขา คิดว่าการตั้งกลุ่มเพื่อประกาศตัวว่าเป็นคนเลวนี่มันเท่นักหรือยังไงกัน

"อันที่จริงใอ้กลุ่มนี้มันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรมากมายหรอก ก็แค่ชอบ ทำตัวแหกคอกไม่เคารพกฎระเบียบ ผลการเรียนแย่ แล้วก็คิดว่าตัวเองเป็น ใหญ่ในโรงเรียน สามารถทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ เพราะถือว่าพวกมันก็จ่าย ค่าเทอมเท่ากับพวกเราทุกคน และ..."

เฮ!!!

ฮิ๊ว~

ระหว่างที่ไวกิ้งกำลังอธิบายเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มแบล็กลิสต์ เสียงให่ร้อง ของไอ้พวกนั้นก็ดังขึ้น ดูแล้วเหมือนพวกแก๊งอันธพาลครองเมืองยังไงยังงั้น T^T

"เฮ้ย~ ที่แกพูดมาเนี่ย มันคือความเลวร้ายทั้งนั้นเลยนะไว แล้วดู ท่าทางอีตาพวกนั้นสิ น่ากลัวอย่างกับโจรที่ทางการกำลังต้องการตัว สมแล้วที่ตั้งชื่อกลุ่มว่า 'แบล็กลิสต์' = ()=;"

"สำหรับพวกเราอาจมองว่าเลวร้ายไง แต่สำหรับคนพวกนั้น...เรื่อง พวกนี้ถือเป็นเรื่องปกติสุดๆ เลยล่ะ"

"เฮ้อ ฉันล่ะไม่เข้าใจไอ้คนพวกนั้นเลยจริงๆ คิดจะทำตัวเลวเพื่อ

BL

เรียกร้องความสนใจหรือยังไงกันเนี่ย เรียนห่วยไม่พอยังจะทำตัวแย่อีก"
"ก็คงจะทำนองนั้นล่ะมั้ง"

"- -^"

เอ่อ~ อันที่จริงฉันเองก็ไม่เคยคิดรังเกียจหรือดูถูกเด็กที่เรียนไม่เก่ง หรอกนะ -_- แต่ที่ฉันไม่ซอบเอามากๆ ก็คือการที่พวกเขาเลือกจะทำตัว แย่ๆ แบบนี้เพื่อกลบปมด้อย ซ้ำยังมีพฤติกรรมเถื่อนถ่อยเหมือนพวก อันธพาลครองเมืองอีกต่างหาก ถ้าพวกเขาเล่นสเก็ตบอร์ดเก่งกันขนาดนี้ ทำไมถึงไม่ตั้งชมรมสเก็ตบอร์ดขึ้นมาซะเลยล่ะ ตั้งแก๊งบ้าๆ ขึ้นมาเพื่อ ประกาศศักดา (ความเลว) แบบนี้ไม่เห็นจะเข้าท่าเลยสักนิด - -*

"เฮ้ยยย~ ทำหน้าเหมือนเห็นฝีไปได้ อย่าไปกลัวเกินกว่าเหตุหน่อย เลยน่า" ไวกิ้งยกมือขึ้นตบไหล่ฉันกับเพื่อนๆ เบาๆ เมื่อเห็นว่าสีหน้าของ พวกฉันแต่ละคนส่อซัดว่า 'กลัว' ไอ้พวกบ้านั่นมากแค่ไหน T^T

"= () = "

"พวกผู้ชายเวลารวมกลุ่มอยู่กันเยอะๆ มันก็ดูน่ากลัวแบบนี้แหละ แล้ว ที่ฉันเล่าให้พวกแกฟังก็แค่จะบอกให้รู้เอาไว้จะได้เลี่ยงเวลาที่เจอพวกมัน เพราะไอ้พวกนั้นมันไม่ค่อยกินเส้นกับเด็กห้องคิงอย่างเราๆ สักเท่าไหร่ หรอก เผชิญหน้ากันไปก็จะถูกพวกมันเขม่นเอาซะเปล่าๆ"

"เหอะๆ ฉันก็ไม่เคยคิดจะเอาตัวไปเฉียดใกล้ไอ้แก๊งนรกพรรค์นี้หรอก

"อ้าวเฮ้ย นี่มันจะบ่ายสามแล้วนี่หว่า ฉันไปก่อนนะ มีประชุมสภา นักเรียน" ไวกิ้งก้มลงดูนาฬิกาข้อมือก่อนจะวิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็ว ซึ้ง~

ทันใดนั้นเองฉันก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกสายตาของใครบางคนจ้อง มองมา...

วูบ~

มีใครบางคนกำลังมองมาที่ฉันใช่มั้ย ทำไมฉันถึงได้รู้สึกขนลุกวาบ ขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุทั้งๆ ที่มันก็ไม่ใช่หน้าหนาวซะหน่อย T^T หรือว่า...ฉันจะคิดมากไปเอง =()=:

22

ที่ถนนหน้าหอประชุมโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์...

เสียงให่อย่างฮึกเหิ่มของเหล่าสมาชิกแบล็กลิสต์ยังคงดังก้องไป ทั่วบริเวณ... แอนดริวค่อยๆ ชะลอความเร็วในการเคลื่อนตัวบนสเก็ตบอร์ด ลงเมื่อเห็นว่าจู่ๆ ทราฟฟิคหยุดเล่นไปเสียดื้อๆ โดยไม่ทราบสาเหตุและ หยดยืนมองไปที่อะไรบางอย่างนานจนผิดสังเกต

"มองอะไรวะทราฟ - -???"

"เปล่า - -^"

"แต่ฉันเห็นแกมอง - -+"

"แล้วแกจะมายุ่งอะไรกับตาฉันวะ!" น้ำเสียงขุ่นมัวและสายตาเข้มๆ ของทราฟฟิคทำเอาอีกฝ่ายเริ่มรู้สึกได้ว่าไม่ควรก้าวก่าย

ทว่าความอยากรู้ผลักดันให้เขาต้องถามต่อเพื่อไขข้อข้องใจ

"ฉันก็แค่อยากรู้ว่าแกมองอะไร"

"ที่แน่ๆ คือฉันไม่ได้มองแก -_-!" ว่าจบทราฟฟิคก็เดินฝ่าวงล้อม ของเหล่าสมาชิกและกลุ่มนักเรียนหญิงที่ประกาศตัวเป็นแฟนคลับของเขา ตั้งแต่วันแรกที่พวกเธอพบเขาออกไป โดยมีจิมเบที่ถือสเก็ตบอร์ดของ ทราฟฟิคไว้รีบวิ่งตามไปอย่างรู้งาน ส่วนบรรทัดเมื่อเห็นว่าบรรยากาศซัก จะไม่ดีก็ตัดสินใจหมุนตัวเดินตามออกไปเงียบๆ เช่นกัน

"อะไรของมันวะ -_-!?" แอนดริวมองตามแผ่นหลังกว้างนั้นไป ด้วยความสงสัย ก่อนจะหันไปสบตากับไฮไลท์ที่เอาแต่ยืนนิ่งเงียบไม่ออก ความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น

"- -

"แกว่ามันมองอะไรวะไฮ" แอนดริวยังคงหันไปซักใช้เอากับไฮไลท์ ไม่ยอมเลิกรา

หลายครั้งที่ไฮไลท์รู้อะไรดีๆ แล้วชอบอุบเงียบไม่ยอมบอกคนในกลุ่ม และรู้กันเองกับทราฟฟิคแค่สองคน

้ "ฉันไม่ได้ใช้กระจกตาร่วมกับมันนะถึงจะได้รู้ว่ามันมองอะไร -_-" ว่าจบไฮไลท์ก็เดินตามทราฟฟิคไปบ้าง ปล่อยให้แอนดริวยืนขมวดคิ้วต่อไป เพียงจำพัง

"ไอ้เวรนี่! ถามดีๆ ดันตอบกวนประสาทอีก!"

24

2 รังสีอำมหิต

วันเปิดภาคเรียน

7.45 น.

วันนี้ฉันมาสายไปหน่อยเพราะรถติดมากที่หน้าโรงเรียน ซึ่งก็ไม่ใช่ เรื่องแปลกอะไร เพราะวันแรกของการเปิดเทอมก็มักจะเป็นอย่างนี้เสมอ คิดว่าเดี๋ยวอีกสักวันสองวันการจราจรหน้าโรงเรียนก็คงจะกลับมาเป็นปกติ ตามเดิมแล้วล่ะนะ...

ระหว่างที่ฉันกำลังเดินผ่านสนามฟุตบอลเพื่อจะเอากระเป๋าขึ้นไป เก็บที่ห้องและเตรียมตัวลงมาเข้าแถวหน้าเสาธงตอนแปดโมงตรง

ฟื้ว~

จู่ๆ ลูกบอลก็ลอยตัดหน้าฉันมาจากสนามและพุ่งไปชนเข้ากับ ผนังตึก ก่อนที่มันจะกระดอนกลับมาตกลงบนพื้นและกลิ้งมาหยุดอยู่ ตรงหน้าฉันพอดิบพอดี

ตุ้บ!

"O_o~"

"เธอๆ ช่วยเตะบอลกลับมาให้หน่อยได้มั้ย!" เสียงผู้ชายคนหนึ่งใน สนามตะโกนบอกขณะที่เขากำลังวิ่งเหยาะๆ มาทางฉันเพื่อรอรับลูก

"อะ...อ้อ ได้ - -+"

อะไรของเขาเนี่ย เตะบอลเกือบจะโดนฉัน จะบอกขอโทษกันสักคำก็ ไม่มี ซ้ำยังมีหน้ามาขอให้ฉันเตะบอลกลับคืนไปให้อีกแน่ะ -_-*

เอาเถอะ ในเมื่อหน้าด้านขอฉันก็หน้าด้านพอที่จะเตะกลับไปให้ เหมือนกัน

ต้บ!

ฟื้ววว~

"ขอบคุณครับ" พวกในสนามตะโกนบอกทันทีที่ได้ลูกแล้วก่อนที่ จะหันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาเล่นบคลกันต่ค

แต่...ใครจะไปรู้ว่าตอนที่ฉันง้างฝ่าเท้าเตะลูกบอลกลับคืนไปให้ อีตาพวกนั้น การออกแรงเตะที่ผิดจังหวะไปหน่อยจะทำให้รองเท้านักเรียน ข้างขวาของฉันกระเด็นหลุดตามออกไปด้วย และ...

พราด~

พื้∩~

ขึ้ก!

มันดันกระเด็นไปโดนหน้าของใครบางคนที่กำลังเดินมาในระยะรัศมี การกระเด็นของรองเท้าฉันพอดิบพอดี T^T ก่อนที่มันจะตกลงมาตามแรง ใน้มถ่วงและไปหล่นตุ้บอยู่ที่ปลายเท้าของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น อย่างไม่ค่อยจะสวยงามสักเท่าไหร่ T^T

แหมะ!

อ๊ากกก~ อับอายเกินบรรยายจริงๆ YOY นี่เขาคงจะทันได้เห็นซอต ที่ฉันง้างเท้าเตะลูกบอลจนรองเท้าตัวเองกระเด็นหลุดออกมากลางอากาศ ด้วยสินะ

ชื่อ~ ทำไมฉันถึงได้ทำตัวน่าอับอายตั้งแต่วันแรกที่มาเรียนแบบเน้~ T^T ทักษะทางด้านกีฬาของฉันยังคงห่วยแตกสวนทางกับผลการเรียน เหมือนเดิมเลยจริงๆ UOU ขนาดเตะบอลง่ายๆ แค่นี้ก็ยังทำเรื่องงามหน้า ขึ้นมาจนได้ แง~

11 1

"...

..."

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลยสักคำ

เป็นความเงียบที่ทำให้ฉันรู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก T^T

ฉันไม่กล้าสบตากับคู่กรณีในทันที เพราะสัมผัสได้ถึงอารมณ์กรุ่น โกรธที่แผ่กระจายออกมาจากเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น อีกทั้งความอับอาย และความรู้สึกผิดกำลังรุมเร้าอย่างหนักจนฉันไม่กล้าที่จะเงยหน้าขึ้นสบตา

กับเขาตรงๆ

BL

ฉันค่อยๆ รวบรวมสติและเลื่อนสายตามองเขาจากล่างขึ้นบน... รองเท้าเหยียบส้น T^T ชายเสื้อหลดออกนอกกางเกง T()T

ขายเลยหลุดยยานยากางเกง (()) บนเนกไทมีเข็มกลัดตัวย่อ BL ติดอยู่ YOY

และ

เสื้อสูทเครื่องแบบสีเทาที่พาดอยู่บนบ่าซ้ายของเขา TTOTT ทั้งหมดนั้นทำให้ฉันรู้ได้ในทันทีว่าหายนะได้เดินทางมาเยี่ยมเยียน ซีวิตจับตั้งแต่วับเปิดภาคเรียบเสียแล้ว!!!

อ๊ากกก~ ไอ้รองเท้าไม่รักดี!!! กระเด็นไปโดนใครไม่โดน แต่ดันไป โดนพวกแบล็กลิสต์!!! TT^TT

"..."

ฮือ~ หวังว่าเขาคงจะไม่คิดถือสาหาความกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นใน ครั้งนี้หรอกนะ T^T

และวินาทีที่ฉันเงยหน้าขึ้นเพื่อที่จะมองให้เห็นเต็มๆ ตาว่าเจ้าของ ใบหน้าหล่อๆ (???) ที่ต้องมาสังเวยให้กับรองเท้าของฉันที่กระแทกเข้าใส่ เป้าหมายได้อย่างพอเหมาะพอเจาะนั้นเป็นใครมาจากไหน หัวใจของฉัน ก็หล่นวูบลงไปกองอยู่แทบเท้า

้เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่จ้องเขม็งมาที่ฉันไม่วางตา!!! ทะ ทราฟฟิค!!!

"O O!"

ขึ้ง~

แววตาเฉยชาของเขาที่กราดมองมาที่ฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า มองเผินๆ อาจดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ฉันกลับสัมผัสได้ถึงรังสีลึกลับบางอย่างที่แผ่ซ่าน ออกมาจากแววตาของเขาอย่างเข้มข้น ส่งอิทธิพลครอบคลุมไปทั่วทั้ง บริเวณจนฉันรู้สึกเหมือนไหล่ทั้งสองข้างกำลังถูกกดทับด้วยอะไรบางอย่าง จนหนักอึ้งไปหมดทั้งตัว และยิ่งไปกว่านั้น ฉันรู้สึกว่าหัวใจกำลังเต้น

26

ไม่เป็นส่ำเพียงเพราะสายตาของเขาที่จ้องมองมา

ตึก! ตึก! ตึก!

ให้ตายเถอะ! ตั้งแต่เกิดมาจนถึงป่านนี้ฉันยังไม่เคยรู้สึกใจเต้นเวลา ถูกผู้ชายคนไหนมองมาก่อนเลยนะ แต่ทำไมกับหมอนี่ ฉันถึงได้...

อ๊ากกก!!! ทำไมฉันต้องมาตกอยู่ในสภาพแบบนี้ด้วยเนี่ย T///T

"เฮ้ยยย!!! หน้าแก่ไอ้ทราฟ! หน้าแก!!!" จิมเบที่เดินตามหลังทราฟฟิค มาติดๆ ร้องออกมาเสียงดังลั่นเสมือนหนึ่งว่าเขาเป็นคนใดนรองเท้าของฉัน เสียเอง

หมอนั่นรีบล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อออกมาเช็ดคราบดิน จากรองเท้าที่เปื้อนเป็นทางยาวที่แก้มซ้ายของทราฟฟิคอย่างขะมักเขมัน =()=:

เหอะๆ อีตานี่ทำตัวเหมือนเบ็ประจำตัวของทราฟฟิคอย่างที่ไวกิ้งเคย บอกเอาไว้ไม่มีผิด ฉันล่ะสงสัยจริงๆ ว่าเวลาอีตาจิมเบอยู่บ้าน เขาดูแล พ่อแม่พี่น้องตัวเองได้ดีขนาดนี้หรือเปล่า = (1=:

แต่...นี่ไม่ใช่เวลามาสนใจจิมเบ เพราะคู่กรณีตัวจริงเสียงจริงของฉัน คืออีตาทราฟฟิคต่างหาก T^T

"นะ...นาย! O_o~" เสียงของฉันเริ่มขาดหาย เพราะดันเงยหน้า ขึ้นไปสบตากับเขาเข้าเต็มๆ T^T

"...

ทว่า...อาการนิ่งเงียบไม่พูดไม่จาและสายตาที่เพ่งเล็งมาที่ฉันไม่วางตา แบบนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่าถ้าเขายอมปริปากพูดอะไรออกมาสักนิด ให้ฉันได้ รู้ระดับอารมณ์ของเขาก็น่าจะดีกว่า และมันอาจจะทำให้ฉันไม่ต้องรู้สึก เหมือนกำลังถูกเขาสูบเอาออกซิเจนออกไปจากปอดมากมายถึงเพียงนี้

•••

..."

"..."

ท่ามกลางความเงียบชวนอึดอัด...เงียบจนฉันกลัวว่าเขาจะได้ยินเสียง หัวใจของฉันที่เต้นระรัวหนักขึ้นเรื่อยๆ T^T เขายังคงจ้องหน้าฉันนิ่งไม่ยอม

28

ละสายตาไปทางอื่น เสมือนหนึ่งว่าฉันเป็นสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวที่จำเป็น ต้องใช้เวลาในการจ้องมองนานๆ เพื่อศึกษาองค์ประกอบ (-_- *)

ฮือ~ นี่เขาคิดจะจ้องฉันให้ทะลุไปทั้งตัวเลยหรือยังไงกันนะ =()=; ตอนนี้ฉันไม่กล้าแม้แต่จะขยับปลายนิ้ว ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ เสียงดัง เพราะกลัวจะไปกระทบกระเทือนอารมณ์ของเขาเข้าให้

สีหน้าอึมครึมของเขาทำให้ฉันไม่แน่ใจสักเท่าไหร่ว่าไอ้การที่รองเท้า ไม่รักดีของฉันมันกระเด็นไปถูกหน้าหล่อๆ ของเขาเต็มเปาแบบนั้น มันไป กวนอารมณ์ของเขาให้ขุ่นมัวขึ้นมาอยู่ที่ระดับไหน -_-++ ซึ่งฉันก็ได้แต่ หวังลึกๆ ว่า...เรื่องเล็กน้อย (?) แค่นี้คงจะไม่ทำให้เขาถึงขั้นออกปากสั่ง ให้บรรดาผู้ติดตามทั้งห้าคนของเขาเข้ามารุมสกรัมฉันจนถึงขั้นโคม่า หรอกนะ TAT

หลังจากตั้งสติได้แล้ว ฉันก็นึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่ฉันพอจะทำได้ ในตอนนี้คือการเอ่ยคำ 'ขอโทษ' ทว่า...ยังไม่ทันที่ฉันจะได้เอ่ยปากอะไร ออกไป หมอนี่กลับเมินสายตาไปทางอื่นเหมือนตั้งใจจะบอกให้รู้ว่าเขา ไม่ต้องการฟังอะไรจากปากฉันทั้งนั้น =()=; เขาค่อยๆ ย่อตัวลงและใช้ ปลายนิ้วซี้ข้างที่ไม่ได้เกี่ยวเสื้อสูทเอาไว้เกี่ยวรองเท้าของฉันขึ้นมาจากพื้น อย่างเนิบๆ จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงโดยที่รองเท้าของฉันยังคง ห้อยต่องแต่งอย่บนปลายนิ้วชี้ของเขา

"-_-^"

. .

เขาหันกลับมามองหน้าฉันเล็กน้อยด้วยสายตาว่างเปล่า ก่อนจะ สะบัดปลายนิ้วชี้เบาๆ เป็นผลให้รองเท้าของฉันที่เขาเกี่ยวเอาไว้ลอยละลิ่ว มาตกอยู่ตรงหน้าฉันพอดิบพอดี

ฟื้ววว~

ต้บ!

"T()T~"

"..."

วินาทีนั้นเองที่ฉันทันได้เห็นแววถือดีฉายวูบขึ้นมาในดวงตาสีน้ำตาล

เข้มของเขาก่อนที่จะกลับมาอยู่ในโหมดเฉยชาตามเดิม

ให้ตายเถอะ! ทำไมเขาถึงไ้ด้ทำตัวไร้มารยาทแบบนี้นะ! ถ้าเขาไม่พอใจ ที่ฉันทำรองเท้ากระเด็นไปโดนหน้า เขาก็ควรจะบอกฉันตรงๆ สิ ไม่ใช่มา ทำกิริยาแย่ๆ ด้วยการโยนรองเท้าใส่ฉันด้วยปลายนิ้วชี้ทุเรศๆ ของเขา แบบนี้

ฮึ! รูปร่างหน้าตาก็ดูดีอยู่หรอกนะ (ดูดีมากๆ เลยด้วย ถ้าตัดอคติ เรื่องที่เขามีพฤติกรรมเลวร้ายออกไป =()=) แต่...ทั้งนิลัยและพฤติกรรม นั้นเลวร้ายสมกับที่เป็นพวกแบล็กลิสต์เสียจริงๆ!!!

"เธอ...อยู่ห้องหนึ่งใช่มั้ย -_-^" เสียงทุ้มต่ำที่หลุดออกมาจากปาก ของเขาเป็นครั้งแรกทำเอาฉันหนาววูบขึ้นมาเลยทีเดียว

และที่น่าแปลกก็คือไอ้ผู้ติดตามทั้งห้าคนของเขาเริ่มหันไปสบตากัน ไปมาเหมือนมีอะไรบางอย่างผิดปกติ ซึ่งฉันขอเดาว่ามันต้องไม่ใช่เรื่องที่ ดีแน่ๆ T_T

ตาย! ตาย! ตาย! ทราฟฟิคต้องเล่นงานฉันถึงตายแน่ๆ T^T งานนี้ ฉันต้องโดนพิพากษาด้วยเครื่องประหารหัวสุนัขอย่างไม่ต้องสงสัย เขา ต้องขยี้ฉันจนแหลกคามือแหงๆ YOY

"คือ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้มันเป็นแบบนี้เลยอ่ะนะ นายก็น่าจะรู้ว่า มันเป็นเหตุขัดข้องทางเทคนิค -/\- เอาเป็นว่าฉันขอ..."

"ไม่ได้ตั้งใจ??? เธอพูดว่าไม่ได้ตั้งใจงั้นเรอะ!!!"

นั่นไม่ใช่เสียงของทราฟฟิค แต่เป็นเสียงของผู้ชายผิวสีแทน หน้าตา คมเข้ม ที่ฉันจำได้ว่าชื่อของเขาคือ 'แอนดริว' -_-+

"O_O?"

"เฮอะ!!! ให้ตายเถอะ! ยัยบ้าเอ๊ย!!! เธอนี่มันเก่งเฉพาะเรื่องท่องจำ จริงๆ!!! ที่เธอต้องพูดคำแรกคือคำว่า 'ขอโทษ' ต่างหาก!!! ขอโทษน่ะพูด เป็นมั้ย!!!" หมอนั่นตะโกนใส่หน้าฉันเสียงดังลั่น แถมยังมองเสมือนหนึ่ง ว่าฉันกำลังคิดจะวางแผนฆาตกรรมเพื่อนของเขา (ทราฟฟิค) ด้วยรองเท้า ของฉันยังไงยังงั้น >O<!

ในขณะที่ทราฟฟิคหลังเอ่ยถามฉันออกมาเพียงแค่ประโยคนั้น

ประโยคเดียว เขาก็ไม่ปริปากพูดอะไรออกมาอีกและเอาแต่ยืนมองฉันนิ่ง

เอาล่ะ ฉันต้องมีขันติเข้าไว้ เพื่อไม่ให้เรื่องราวมันบานปลายไป มากกว่านี้

อันที่จริงแล้วฉันไม่ใช่พวกอ่อนแอปวกเปียกไม่กล้าสู้คนหรอกนะ เพราะจากที่ผ่านๆ มาถ้าเป็นไอ้พวกเพื่อนผู้ชายในห้องคนไหนกล้ามาหือ ใส่ฉันแบบนี้ล่ะก็...รับรองได้ว่ามันคนนั้นจะต้องถูกฉันฉะกลับไปด้วยคำพูด ที่เจ็บแสบที่สุดเท่าที่สมองจะคิดได้ เอาให้มันสลดกันไปเป็นแถบๆ เลย ทีเดียว

แต่...สำหรับไอ้คนพวกนี้ ฉันขอสู้แค่พอเหมาะพอควรจะดีกว่า พวกเขาดูน่ากลัวและอันตรายเกินกว่าที่ฉันจะไปหือด้วย =()=; เพราะ หายนะอาจมาเยือนชีวิตของฉันได้ทุกวินาที ถ้าหากฉันเผลอไปพูดอะไร ผิดหูพวกเขาเข้าให้ T^T เพราะฉะนั้นแค่ขอโทษเขาดีๆ ก็น่าจะจบแล้ว ใช่ม้ายยย~ +0+

"ก็ฉันกำลังจะขอทะ..." ฉันพยายามปรับระดับเสียงให้ดูเหมือนคน สำนึกผิด ทว่า...

"เฮอะ! เธอคงจะคิดว่าทำตัวประหลาดๆ แบบนี้แล้วจะเรียกร้อง ความสนใจจากไอ้ทราฟได้งั้นสิ!!!"

"- -^"

"ฉันว่าเธออย่ามาหวังอะไรลมๆ แล้งๆ เลยจะดีกว่า!"

"- -+"

"ไอ้ทราฟมันไม่สนใจผู้หญิงบ้าเรียนแบบเธอหรอก!!!" แอนดริว ตะโกนใส่หน้าฉันเสียงดังสนั่นเลื่อนลั่นและมองด้วยสายตาประณาม หยามเหยียด เหมือนจะบอกให้รู้อ้อมๆ ว่าคนอย่างฉันไม่มีค่าคู่ควรกับ เพื่อนของเขาเลยแม้สักกระฝึกเดียว

อ๊ากกก~ ฉันต่างหากที่ควรจะเป็นฝ่ายคิดแบบนั้น >_<!!! คนอย่าง ฉันไม่มีทางปรายตามองไอ้หัวหน้าแก๊งนรกอย่างอีตาทราฟฟิคให้เปลือง

และคำพูดของไอ้บ้าแอนดริวก็ทำให้ความอดทนของฉันเดินทางมา ถึงขีดสดเข้าจนได้!!!

"อะไรนะ!!! ฉันน่ะเหรอเรียกร้องความสนใจจากเขา >_<!" ฉันถาม เสียงสูงพลางปรายตามองไปที่อีตาทราฟฟิค ก่อนจะยกมุมปากใส่เขาอย่าง ลืมกลัว ความโมโหครอบงำจิตใจจนฉันลืมไปเสียสนิทว่าพวกเขาคือ แบล็กลิสต์ T^T:

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
http://store.jamsai.com/8859305107172.html